

F. t. 1. om vandforsyning.

ved sagens behandling for landvæsenskommissionen. Ansøgning om vandindvindingsret m. v. skal indgives til formanden for „vedkommende landvæsenskommission“. Vedrører sagen et område, for hvilket der er nedsat en særlig landvæsenskommission efter § 5, må ansøgning herefter indgives til denne kommissions formand. Vedrører sagen flere landvæsenskommissionsområder, må ansøgningen efter landvæsensretslovens § 16 indgives til formanden for det område, hvor sagens genstand hovedsagelig ligger; vedkommende formand må efter landvæsensretslovens § 11, stk. 2, indhente landbrugsministerens afgørelse af, hvilken kommission der skal behandle sagen.

Stk. 2 gælder både for sagsbehandling ved landvæsenskommissionen og ved overlandvæsenskommissionen. Man har indskrænket underrettings- og indvarslingsreglerne i stk. 2 således, at de ikke skal gælde for sager om mindre væsentlige ændringer af allerede givne tilladelser, der kun kan antages at have interesse for parterne, f. eks. en mindre ændring i et vandværks tekniske indretning eller i beskyttelsesservitutter for vandværket eller en ubetydelig forhøjelse af indvindingsomfang. I sager, der ikke omfattes af bestemmelsen, må landvæsensretten efter eget skøn underrette og indvarsle de angivne myndigheder.

Indenrigsministeriet har overvejet, om man for sager, der angår ekspropriation vedrørende fast ejendom, bør træffe bestemmelse om, at landvæsens- og overlandvæsenskommissionerne skal følge sagsbehandlingsreglerne i §§ 12-15, 17 og 19-21 i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom. Man har imidlertid ikke fundet det nødvendigt at supplere de almindelige regler i landvæsensretsloven og de yderligere regler i forslaget § 16 med særlige regler for ekspropriationssager, hvorved man har set hen til, at landvæsensretterne er myndigheder med juridisk uddannede formænd, og at de gældende regler for landvæsensretsbehandling hidtil har vist sig tilfredsstillende også for ekspropriationssager. Man vil dog anse det for rigtigt, at landvæsensretterne i vandforsyningssager, hvor ekspropriationsspørgsmål er af væsentlig betydning, tager behandlingsreglerne i loven af 1964 i betragtning. Hvad særligt angår spørgsmålet om mødeindkaldelse i Statstidende bemærkes, at det i 1926-lovens § 4 er bestemt, at kundgørelse om besigtigelsesforretninger i vandforsyningssager skal indrykkes i Statstidende. Landvæsensretslovens § 19 foreskriver ikke indkaldelse i Statstidende, og indkaldelse i Statstidende kræves ikke efter KF, der går ud fra, at denne indkaldelse som helhed er uden prak-

tisk betydning. I § 12, stk. 2, i loven af 1964 kræves imidlertid indkaldelse i Statstidende til besigtigelsesforretninger i ekspropriationssager, og det vil kunne være rimeligt at foretage indkaldelse i Statstidende til besigtigelsesforretninger også i vandforsyningssager, der medfører ekspropriation.

Til § 17.

Bestemmelsen er ny. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.

Efter stk. 3 skal en sag angående de nævnte, særlige konfliktspørgsmål fortsætte for landvæsensretten, bl. a. når spørgsmålet er afgjort ved lov. Dette kan betyde, at kommissionen herefter fortsætter med behandling af tekniske spørgsmål, erstatningsspørgsmål m. v., men eventuelt også, at overlandvæsenskommissionen må træffe beslutning om at hjemvise sagen til landvæsenskommissionen på grund af opståede, yderligere spørgsmål, eller at sagen helt må afsluttes, således at blot omkostningsspørgsmål afgøres.

Til § 18.

1926-lovens § 6, stk. 1, giver regler om indholdet af vandindvindingskendelser. Af affattelsen fremgår, at bestemmelser om de forhold, der nævnes i stk. 1, altid skal træffes ved kendelse, også hvis der er indgået forlig mellem parterne om spørgsmålet. § 16 giver landvæsenskommissionen mulighed for i særdeles påtrængende tilfælde at tillade gennemførelsen af et vandforsyningsanlæg, uanset at sagen ikke er færdigbehandlet.

I KF er de tilsvarende regler samlet i § 11. Reglerne bygger på 1926-lovens regler, men er udbygget i overensstemmelse med, hvad man efterhånden i praksis er kommet ind på eller har fundet ønskeligt. Hvad særligt angår afgrænsningen af den indvindingsret, der gives, foreslås det, at landvæsenskommissionerne i stedet for at fastsætte en tilladelig vandspejlsænkning skal kunne bestemme en tilladelig vandmængde pr. time; dette er den eneste praktiske belastningsgrænse ved overfladevandsanlæg med indtagning fra egentlige vandløb og vil også kunne få betydning ved mindre grundvandsanlæg, der ikke har særlige måleboringer og ikke benytter hævertsystem. Det anføres i bemærkningerne (side 42, spalte 1), at der ved vandforsyningsanlæg med pumpe på hver indvindingsboring endvidere bør fastsættes laveste kote for underkanten af pumpens sugerør, og at det samme bør ske for overkanten af borerør, der afgiver vand ved overløb (d. v. s. tilfælde, hvor vandet på grund af artesisk tryk løber ud uden pumpeanordning). For overløb